

[Lembourn.]

lingerne, er, at befolkningen vil dække os i den henseende.

Vi kan ikke som politikere, hvor meget pædagogik vi end kan udfolde, handle imod befolkningens ønsker. Derfor er det nødvendigt, at vi ser på den pædagogiske side af sagen, og en bilateral indsats giver mulighed for, at den danske befolkning langt mere indgående kan forstå problemets størrelse, og giver dermed også mulighed for politisk hurtigere at komme igennem.

Jeg er derfor ked af, at man ud fra redegørelsens materiale må konstatere, at den bilaterale tekniske indsats i 1966-67 kun udgør 27 pct. Det burde have været mere. Jeg er også ked af, at man i planen regner med i 1972-73 at nå frem til, at den bilaterale tekniske bistand, som jo væsentligt er uddannelsesbistand, kun skal udgøre 140 millioner ud af 635. Jeg mener, at man skulle have satset højere på dette område.

Et tredje problem er spørgsmålet om den private indsats. I redegørelsen bedømmes den til at ville stige med 15 mill. kr. om året. Det tror jeg er for pessimistisk. Jeg regner med, at den vil stige betydelig stærkere. Vi har i dag vedtaget en industrifond, som åbner visse muligheder. For et år siden fik vi garantierne for de politiske risici — men kun for et år siden. Det, vi skal nå frem til, er en kombination af statslig og privat indsats, og vi har fra konservativ side nogle gange nævnt, at vi særlig tænker på de såkaldte turn-keyprojekter; et enkelt af disse projekter vil sandsynligvis alene koste mellem 10 og 20, måske endda flere millioner, så der er vel nok grund til at tro, at den private sektor vil vokse stærkere, end det er angivet.

Et fjerde spørgsmål er: hvilke lande skal man investere u-landspolitisk i? Her er der to hensyn, som også hr. Niels Matthiasen var inde på, nemlig et effektivitetshensyn og et behovshensyn. Hvis man gør et arbejde i u-lande, der er forholdsvis højt oppe, så er effektiviteten størst. Vil man investere i et u-land, som er meget dårligt stillet, ja, så er det særlig behovstilfredsstillelsen, der vokser. Det er altså et politisk valg. Hvis man mener, at u-landspolitik også er sikkerhedspolitik — og jeg lægger ikke skjul på, at det mener jeg — må det være meget afgørende, at vi ikke alene prøver på at ud-

ligne forskellen mellem de rige og de fattige lande, men også forsøger at udligne forskellen imellem u-landene selv, idet der nemlig blandt dem findes nogle, der er særdeles fattige, og andre, der ligger på et noget højere plan. Jeg mener således, for at tage et eksempel, at en indsats i Indien er meget væsentlig ud fra dette — det siger jeg klart og åbent — politiske standpunkt, for i Indien er det store demokratiske eksperiment på spil; derfor er det meget væsentligt, at vi gør noget her.

Der er et femte problem. Er det ikke en forudsætning for, at vores generation virkelig påtager sig dette offer, at vi har orden i vores betalingsbalance? Hvis vi nemlig for at kunne låne 600-700 mill. kr. ud skal låne dem på det internationale kapitalmarked, fordi vi har underskud på vores betalingsbalance, vil det jo i realiteten sige, at det ikke er os, der ofrer noget som helst — for vi underkaster os ikke nogen abstinens i vores forbrug, hverken privat eller offentligt — men at vi udskyder betalingen til dem, der engang skal tilbagebetale det lån, der er optaget på det internationale kapitalmarked. Man kan vel altså ikke helt komme uden om at diskutere også vores egen økonomi, og skal der være en reel ydelse fra vor side, må logikken vistnok være den, at vi prøver på at skabe et overskud på vores betalingsbalance.

Med hensyn til den fremtidige indsats har jeg den opfattelse, at det er uddannelsesindsatsen, der er den afgørende. Det er først og fremmest den, vi skal investere i. Den kendte indiske kvindelige sociolog Kusum Nair er vel nok den, der mest grundigt har arbejdet med disse forhold; hun har gennemanalyseret u-landsindsatsen i Indien og fundet ud af, at der går en masse materiel indsats til spilde, fordi der ikke har været en forudgående uddannelsesindsats.

Jeg tror derfor, at vi skal prøve at øge udsendelsen af frivillige så hurtigt, vi kan, og helst i et hurtigere tempo end nu. Det forudsætter nok visse ting, bl. a. at vi får flere regionalledere, end vi har. Måske forudsætter det også, at vi overvejer, om det genetableringsbeløb, som de frivillige får, når de kommer tilbage efter 2 års arbejde, bør forøges. Det er i øjeblikket 6.000 kr., og det må vistnok siges at være for lidt. Det var rimeligt, at give dem en